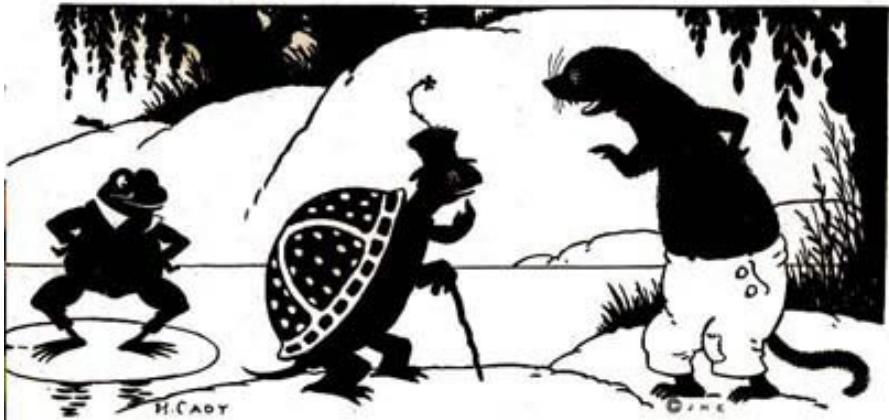

סבא צפודע נשאָד באגם המחייך

כתב ת.ו. בורגס
צייר ה. קאדִי

"ואולי לא!" ענה יוסי החורפן
"איןך חשב שבכל הטיוולים שלי
לא הייתה רואה אותו?"
"ואולי הוא הולך לראות את העולם
הגדול, כמו סבא הצפרדע" הצע
גבוי חולד המים..

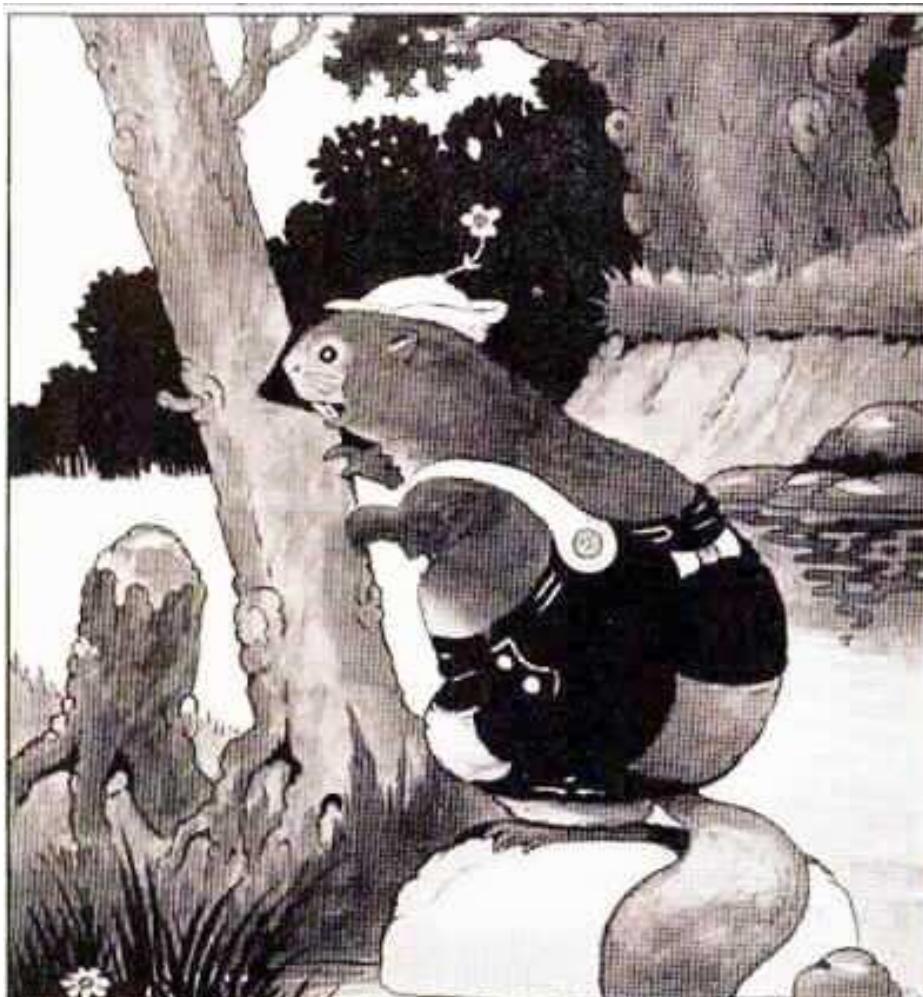
"היה רמי הבונה במשר כל
הקייז" אמר יוסי החורפן
"איש לא רואה אותו. כבר
שלוש פעמים הלכתי עד
הסכר היישן, אך לא היו שם
מים ולא ראיתי גם אותו."
הוא אמר שמצא שקע
נהדר איפה שהוא במورد,
כשיריד איתנו מהפלג הצוחק
בקיז" אמר אורית הצב "אולי
הוא נחבא שם כל הקיז."

"אם כר עשה, הוא יידע לא לעשות זאת יותר אף פעם" נחם סבא הצפרדע. כולן חיכו כי שעשע אותם לשמעו שוב את סבא הצפרדע מבטיח שהוא יודע את הכל על העולם הגדול, כשהם ידעו שבמציאות, למרות כל התרבבות שלו, הוא רק הציג שם הצעה קלה. אך הם לא יכולים לשכנע בכר את סבא הצפרדע. לא, בשום אופן לא! הוא האמין שהוא ראה את העולם הגדול כולו ואין זה יכול להשתווות עם האגם המחייב היישן.

**רוצה לעמול כדי לבנות אגם חדש אין
לי כל התנגדות. מעניין האם התחילה
כבר לעבוד?"**

**"טוב, אינני חושב שזה בכלל חשוב
איפה שרמי הבונה היה במשר הקיז"**
אמרה רינה הנמייה "חשוב שהוא
במקום קלשו ליד הפלג הצוחק
ואומר שיעשה אגם חדש שם בתוך
העיר הירוק.

איןני מבינה למה האגם המחייב אינו
טוב מספיק בשבילו. אבל אם הוא

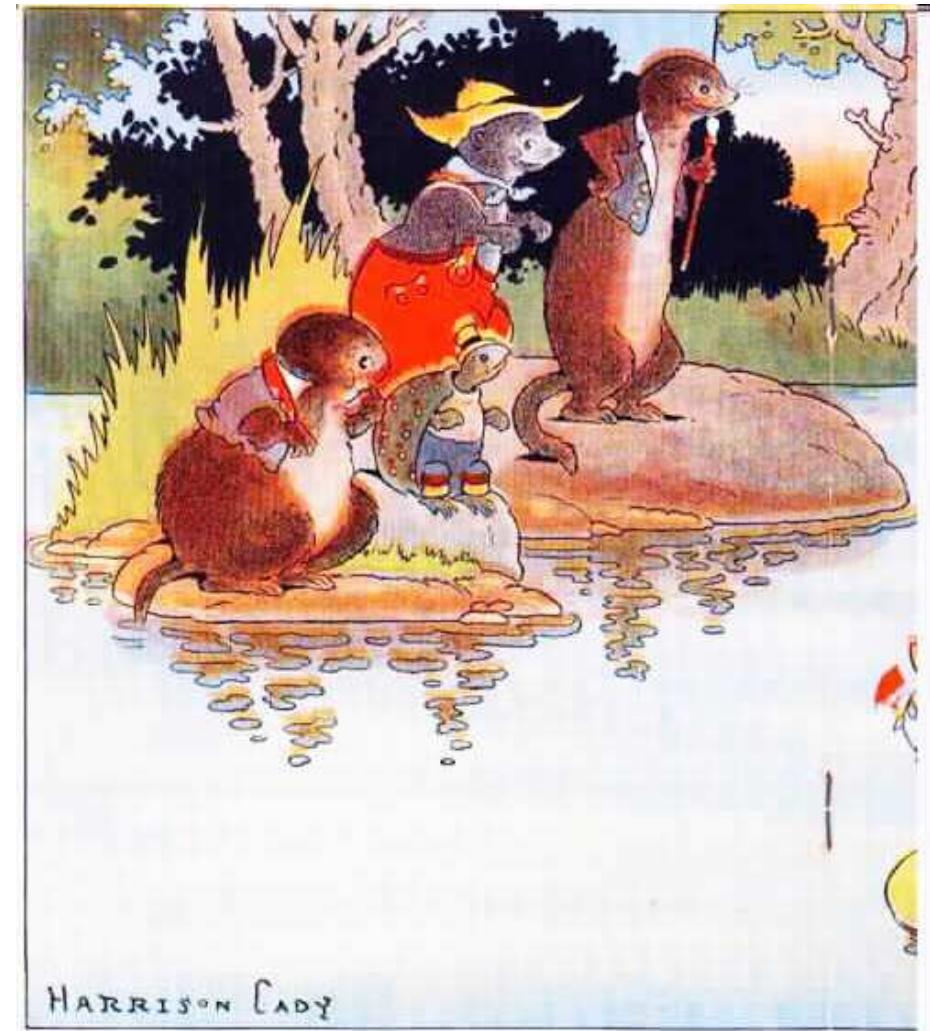

אורן הצב הבית בקפידה על שפת המים שם ישבה רינה ואמר: "דומני שכבר התחליל."

"למה אתה חושב קר?" שאל יוסי החורפן "לדעתי הוא רק רברבן ואמր שיפסיק את זרם המים בפלג הצוחק רק כדי להפחיד אותנו."

**אורן לא ענה, הוא רק הצבע על
שפת המים. כולם הסתכלו ולא
האמינו כשהראו קוו רטוב לאורר החוף,
שהראה כי המים כבר לא כל כר
גבויים כמו קודם. הם הביטו והביטו
עם פיות פעוריות ובאותו הזמן פניהם
המים ירדנו אפילו עוד קצת.**

**"אאани חושבSSHוा באמת
התכוון לליכר והתחליל כבר לעבוד"
אמר יוסי החורפן באיטיות, כאילו
קשה לו להאמין בדבריו של עצמו.
"נראה לי שהגיע הזמן שנלך לשם,
לראות מה קורה".**

הוא התחליל ללבת לאורך הפלג
הצחוק, וכולם השתרכו אחריו. זאת
אומרת לא כולם. כי סבא הצפראדע
נשאר. אורי הצב הבית אחרה ושאל:
"איןר בא איתנו?"

"לא" ענה סבא הצפרדע "היהתי
טיפש רק פעם אחד, כשהעצבתי את
האגם המחייב. לא אעשה זאת יותר,
יהיה מה שיהיה".

וכך הם עזבו אותו, כשהוא יושב על
עליה גדול של שושנת המים וمبיט
על האגם המחייב הנעשה קטן יותר
ויותר.

שקט מוזר היה מסביב. לא נשאר לו
אף אחד לחברה מלבד כמה נינים
של נינים שלו, הראשונים השוחחים
במים. אפילו דג השמר קופץ ועלה
מול זרם הפלג הצוחק, כאילו הרגיש
שמשו מוזר קורה.

**"חרררום! חררום!" אמר סבא
הצפרדע "זה אiom ונורא! אני מקווה
שרמי הבונה יעשה כפי שהבטיח לי
ויתן למים לזרום שוב כאשר הם
ימלאו את האגם החדש. ואם לא -
אז'... אזי אני אשאר כאן בכל
מקרה."**

